

Kärleken

Min lilla hand med det röda nagellacket la sig fogligt tillrätta i hans stora, och min kropp la sig ännu mer tillrätta i hans famn. Min tyngd mot honom kan knappt ha varit kännbar för en så stark man som han, men ändå kunde jag höra en lätt suck från hans vackra mun. Det fick mig att skratta, och som vanligt kunde han ju omöjligt förstå vad det hela handlade om. I takt med att hans tunga ögonlock med dem svarta långa ögonfransarna på sänktes, kunde jag höra snarkningar komma från lång in i hans bröstorg. Han sov, men det kunde jag omöjligt göra när jag var så uppfylld av...ja. Vad kallar man det? Kärlek. Kärlek var det nog.

Jag passade på att titta mig omkring ännu lite närmare när jag ändå hade lite tid över, och ögonen vandrade stilla utmed de gulmålade väggarna och dess galleri av tavlor. Jag hade gjort tvärtemot vad min pappa hade rått mig till och satt alla tavlor i olika höjd, bara för att främja kreativiteten och visa att jag inte gav vika så lätt. Ofta har jag ångrat det, tyckt att det inte var passande för en så mogen tjej som mig trots allt, men nu passade det perfekt. Jag har nog aldrig sett skönheten i det förrän nu. De tända stearinljusen jag tänt för att hålla värmen fick de svartvita målningarna att se nästan levande ut, och tidningsurklippen blev om det gick ännu mer gula.

Plötsligt bytte cd spelaren låt och en skrovlig mansröst gjorde sig hörd genom de silvriga stereohögtalarna. I vanliga fall var detta inte en cd skiva jag uppskattade annat än till dammsugarmusik, men ikväll riktigt njöt jag av. Jag kunde känna musiken pulsera i mig och jag försökte inte ens lyssna på vad texten handlade om, jag bara blundade och lät den få fritt spelrum.

Även om musiken var hög kunde den inte överösta de övriga ljuden från mitt rum, de där jag alltid störde mig på under nätterna och som jag svor att jag skulle få försvinna. Dels var det ljudet av de tre kattungar min familj införskaffat för drygt ett år sedan, som ideligen jamade och gnällde utanför balkongdörren. Det var ljudet av det stora krikonträdet som slog mot mitt fönster varenda gång vinden bestämde sig för att gå ut och leka, och för varje slag fick fönstret ännu en repa. Det var ljudet av datorn som jag alltid trodde jag hade stängt av, och i vanliga fall skulle jag ligga såhär i en timme och ha samvetsqual för att energi jag slösade, men inte nu. Jag log och böjde mig ännu lite närmare honom. Inte nu.

Försiktigt sparkade jag av mig den del av täcket jag trodde inte skulle störa honom att bli av med, och jag skrattade inombords när jag kände hur varm jag var. Uppväxt i storstaden och inflyttad till skärgården hade jag inte riktigt vant mig vid kylan än, och nästan alltid fick jag lov att sova med dubbla lager för att hindra kylan från att komma åt mig, bara för att jag envist valt det rum där det drog in som mest. Men det var som att jag var uppfylld av en hette som inte gick att beskriva. Kallades det också kärlek? Hur som helst så brann jag.

Mina ögon föll plötsligt på väggen bredvid mig och en tapetremsa som av någon anledning hade gått upp och skapat en ganska stor reva på väggen. Den var sträv och vass mot min hand och jag reflekterade över det faktum att jag aldrig tänkt på det förut. Min hand fortsatte att känna på det föremål som jag möjligtvis kunde nå, alltifrån kuddar mjuka som havssand till min enorma sängkarm gjord i brunt trä. Jag slog lite lätt med knogarna mot kanten, och ett lätt ljud hördes som fick mitt att skratta. Vad barnsligt! Kanske kallas det här också kärlek.

Jag tog ett djupt andetag och smakade på doften av luft. Idag kändes den så lätt, så genomskinlig, så schön. Den smakade sött av parfym, vindruvor och... Jag vågade knappt tänka det, hejdade mig istället och gav mannen på min sida en lätt kyss.

... Doften av kärlek.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Fenomena med Poeter.se id #4269 innehar upphovsrätten